

Streszczenie dysertacji (tłumaczenie na język polski)

Niniejsza dysertacja analizuje Nową Ewangelizację, tak jak została ona przedstawiona przez Jana Pawła II, oraz ocenia jej znaczenie jako teologicznego i pastoralnego paradygmatu dla wzrostu i odnowy Kościoła katolickiego w Nigerii. Zakorzeniona w Chrystusowym nakazie „czyńcie uczniów ze wszystkich narodów” (Mt 28,19), praca wychodzi z założenia, że Kościół jest z natury misyjny, a ewangelizacja stanowi jego istotną tożsamość. Choć przesłanie Ewangelii pozostaje niezmiennie, kontekst jego głoszenia uległ głębokim przemianom. Dynamiczny rozwój nauki i technologii, zmieniające się wzorce kulturowe oraz pojawienie się ideologii podważających chrześcijańską antropologię stworzyły złożone środowisko dla misji ewangelizacyjnej. W tym kontekście Nowa Ewangelizacja jawi się jako odnowione wezwanie do misji — wierne tradycji, a jednocześnie zdolne odpowiedzieć na współczesne wyzwania.

Wizja Nowej Ewangelizacji Jana Pawła II nie zastępuje tradycyjnej działalności misyjnej, lecz ją ożywia. Papież wzywa do ewangelizacji „nowej w zapale, metodach i środkach wyrazu”, skierowanej szczególnie do tych, którzy — choć ochrzczeni — oddalili się od wiary lub zostali zdeorientowani przez sekularne prądy kulturowe. Dysertacja dowodzi, że wizja ta jest szczególnie aktualna dla Nigerii — kraju o żywej religijności, lecz zmagającego się z poważnymi wyzwaniami społeczno kulturowymi. Dynamiczne przemiany społeczne, kształtowane przez globalizację, komunikację cyfrową, urbanizację i konkurujące systemy wartości, przyczyniły się do niestabilności moralnej, osłabienia więzi wspólnotowych oraz rosnącej obojętności wobec prawdy religijnej. Zjawiska te wymagają odnowionej strategii misyjnej, zdolnej do krytycznego i twórczego dialogu z kulturą.

Praca umieszcza Nową Ewangelizację w szerokiej historii misyjnej działalności Kościoła. Ukazuje jej biblijne fundamenty, rozwój w Kościele pierwotnym oraz ujęcie w dokumentach Soboru Watykańskiego II. Dysertacja podkreśla, że soborowy akcent na powszechne powołanie do świętości, godność osoby ludzkiej oraz zaangażowanie Kościoła w dialog ze współczesnym światem stworzyły podstawy dla późniejszego nauczania Jana Pawła II. Jego pontyfikat pogłębił i rozszerzył tę wizję, ukazując ewangelizację jako zadanie całego Kościoła — duchowieństwa, osób konsekrowanych i świeckich — wymagające odnowionego spotkania z Chrystusem, solidnej antropologii chrześcijańskiej oraz misyjnego zaangażowania w kulturę.

Znacząca część dysertacji poświęcona jest analizie kontekstu kościelnego w Nigerii. Przedstawiono w niej historyczny rozwój Kościoła, jego wzrost demograficzny, struktury pastoralne oraz zmieniające się role duchowieństwa i świeckich. Autor zauważa, że choć Kościół w Nigerii dynamicznie się rozwija liczebnie, stoi wobec poważnych wyzwań: wpływu relatywizmu, sekularyzmu i materializmu; wzrostu ruchów pentekostalnych; niestabilności społeczno ekonomicznej; korupcji politycznej oraz erozji tradycyjnych wartości. Czynniki te osłabiają głębie zaangażowania chrześcijańskiego i utrudniają skuteczną ewangelizację. Dysertacja argumentuje, że Nowa Ewangelizacja stanowi spójną i przekonującą odpowiedź na te wyzwania, wzywając Kościół do odnowienia zapału misyjnego, wzmocnienia katechezy, pogłębienia formacji wiary oraz roztropnego dialogu z kulturą.

Metodologia pracy ma charakter opisowy i analityczny, oparta na dedukcyjnym schemacie przechodzącym od zasad teologicznych o charakterze uniwersalnym do ich zastosowania w kontekście nigeryjskim. Dysertacja szeroko korzysta z Pisma Świętego, Katechizmu Kościoła Katolickiego, Kodeksu Prawa Kanonicznego, encyklik papieskich, adhortacji apostolskich, dokumentów soborowych, literatury naukowej, artykułów oraz wiarygodnych źródeł cyfrowych, co zapewnia jej solidne zakorzenienie w nauczaniu Kościoła i współczesnej refleksji teologicznej.

Struktura dysertacji odzwierciedla tę metodologiczną przejrzystość. Pierwszy rozdział przedstawia podstawy pojęciowe, definiując Nową Ewangelizację i ukazując jej rozwój historyczno teologiczny. Drugi rozdział analizuje teologię Jana Pawła II, identyfikując kluczowe tematy, takie jak centralność Chrystusa, godność osoby ludzkiej, rola kultury oraz niezastąpiony wkład świeckich. Trzeci rozdział omawia Kościół w Nigerii, jego mocne strony, struktury pastoralne oraz możliwości ewangelizacyjne. Czwarty rozdział przedstawia konkretne wyzwania stojące przed Kościołem w Nigerii, obejmujące czynniki ideologiczne, kulturowe, społeczno ekonomiczne i polityczne. Ostatni rozdział syntetyzuje wnioski i proponuje praktyczne rekomendacje dla wzmocnienia misji ewangelizacyjnej, obejmujące odnowioną katechezę, pogłębioną formację, kreatywność pastoralną oraz większe zaangażowanie świeckich.

W konkluzji dysertacja dowodzi, że Nowa Ewangelizacja, w ujęciu Jana Pawła II, stanowi solidne i aktualne narzędzie odpowiedzi na współczesne wyzwania stojące przed Kościołem w Nigerii. Poprzez odnowiony zapał, twórcze metody oraz głoszenie Ewangelii w sposób kulturowo znaczący, Kościół może pogłębiać wiarę swoich członków i pozostać wiarygodnym świadkiem Chrystusa w szybko zmieniającym się świecie. Skuteczność tej misji zależy od wspólnego zaangażowania duchowieństwa, osób konsekrowanych i świeckich, którzy mają żyć i głosić Ewangelię z przekonaniem, odwagą i radością. W ten sposób Kościół w Nigerii może nadal wzrastać i być znakiem nadziei, wiary i przemiany pośród złożoności współczesnego życia.